

[Pürschel.]

styre disse Fængsler med alle Nutidens Bekvemmeligheder — for at bruge et fra et andet Omraade hentet og let forstaaeligt Udtryk.

Man er maaske kommet noget for langt, og her er jo et Punkt, hvor Administrationen kan sætte ind, og hvor Administrationen efter min Mening bør sætte ind. Men naar man gaar saa vidt, at man siger, at man vil have Straffene gjort ubehagelige, og nogle siger meget ubehagelige igennem lange Tider — jeg har hørt nævne Tanker som den, at man skulde fremstille de Forbrydere, som havde flere Aars Fængselsstraf, en Gang om Maaneden og give dem en Omgang Prygl —, saa vil jeg sige, at et saadant Krav efter min Mening ikke er vel overvejet. Thi hvis man sætter sig i den Situation, at man selv sad som Embedsmand ved et saadant Fængsel, vil man kunne forstaa, at en saadan Bøddeltjeneste kan man ikke faa blot nogenlunde normalt og anstændigt tænkende Mennesker til at udføre, og vil man have en Straffuldbyrdelse af denne Karakter, saa maa man dertil have Folk, der har en Tankegang svarende til Middelalderens Rakkerknægtes. Den skal vi ikke søge indført i vor Straffuldbyrdelse. Men dette udelukker ikke, at man skal søge at give Straffen en saadan Karakter, navnlig over for de unge, at den bliver en udpræget Ubehagelighed og ikke blot en Afbrydelse, som egentlig ikke generer noget videre.

Men naar nu den ærede Forespørger siger, at det, man kræver, er en effektiv Strafferetshaandhævelse, saa er det jo netop Spørgsmaalet, der straks melder sig, og som Forespørgeren ogsaa var inde paa, om Dødsstraffen er en effektivt afværgende Foranstaltning, en afskrækkende Forantsaltning, som den ærede Forespørger sagde. Dér vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at dette efter min Opfattelse stiller sig ganske forskelligt for forskellige Arter af Forbrydelser.

Jeg tror, at Dødsstraffen kan have en afskrækkende Virkning paa politiske Forbrydelser. Tænker man sig, at en Kreds af 30—40 Mennesker bliver enige om at udrydde en Politiker, som de ikke kan lide, Mussolini, Hitler, Stauning, saa kunde man jo tænke sig, at de sagde: Nu skyder du i Dag og jeg i Morgen og han i Overmorgen, og det mislykkes maaske for de 15 eller 20 af os, men engang faar vi nok Held med os, og saa kommer vi alle sammen ud af Fængselet. Se, saa er det jo ganske klart, at Risikoen ikke er saa forfærdelig

stor ved et saadant Foretagende. Men hvis man siger til dem: Hver enkelt af jer maa være forberedt paa, at det er Livet, det gælder — saa har man en Mulighed for, at en saadan Straf kan virke effektivt afskrækkende. Noget ganske tilsvarende gælder for en Række af militære Forbrydelser, hvor Dødsstraffen ogsaa kan fremstille sig paa et roligt Overvejelsens Tidspunkt, naar Forbrydelsen planlægges, og hvor den derfor har Mulighed for at virke afskrækkende. Og saa er der et Moment, der er fælles for den politiske Forbrydelse, som jeg nævnte, og den militære Forbrydelse, nemlig dette, at det ligger klart i Dagen, hvem Gerningsmanden er, han er sikker paa Paagribelse, og det er en af de vigtigste Forudsætninger for, at en Dødsstraf kan virke effektivt.

Hvis man nu forsøger at anvende dette paa de Tilfælde, der opskræmmer Befolkningen, altsaa disse Drab, der begaaes i Forbindelse med en Sædelighedsforbrydelse af en Mand, der er fuldkommen ude af Ligevægt, fuldkommen forblindet af Lidenskabernes Rasen, saa vil man se, at dér er ingen Plads for, at Frygten for Dødsstraf kan sætte ind. Lad os tage et Eksempel som Wagner, der har været nævnt her flere Gange. Det blev over for mig forleden under en Diskussion fremhævet, at han, efter at han i 1926, altsaa under den gamle Straffelov, da vi havde Dødsstraf, havde begaaet Voldtægt paa den gamle Kone, sagde til hende, at hun maatte ikke melde ham — hun kendte ham —, og saa gik han fra hende, men kom en halv Time efter tilbage og slog hende ihjel. Altsaa, for at undgaa Risikoen for, at hun alligevel melder ham, og han som Følge deraf faar den forholdsvis lille Straf for Voldtægten, begaar han Drabet. Hvorfor? For at sikre sig imod Opdagelsen. At den Straf, han saa udsætter sig for, er større, forsvinder altsaa væk for ham, han vil blot sikre sig imod Opdagelse. Noget ganske tilsvarende gælder jo for en af de andre Forbrydelser, der er blevet nævnt her.

Jeg skal i øvrigt ikke gaa nærmere ind paa dette, men blot endnu nævne et af de Tilfælde, som har været fremdraget her, Grenaa-Sagen. Dér vil jeg sige, at den ærede Forespørger efter min Mening ikke gjorde klogt i at tage denne Præst under Armene. Hans Indlæg har jo ikke været af den Beskaffenhed, at det var egnet til at vække særlig Respekt i hvert Fald for hans Evne til roligt at overveje en Sag. Og naar han om mig sagde, at jeg var saa mærkværdigt indstillet, at jeg endogsaa